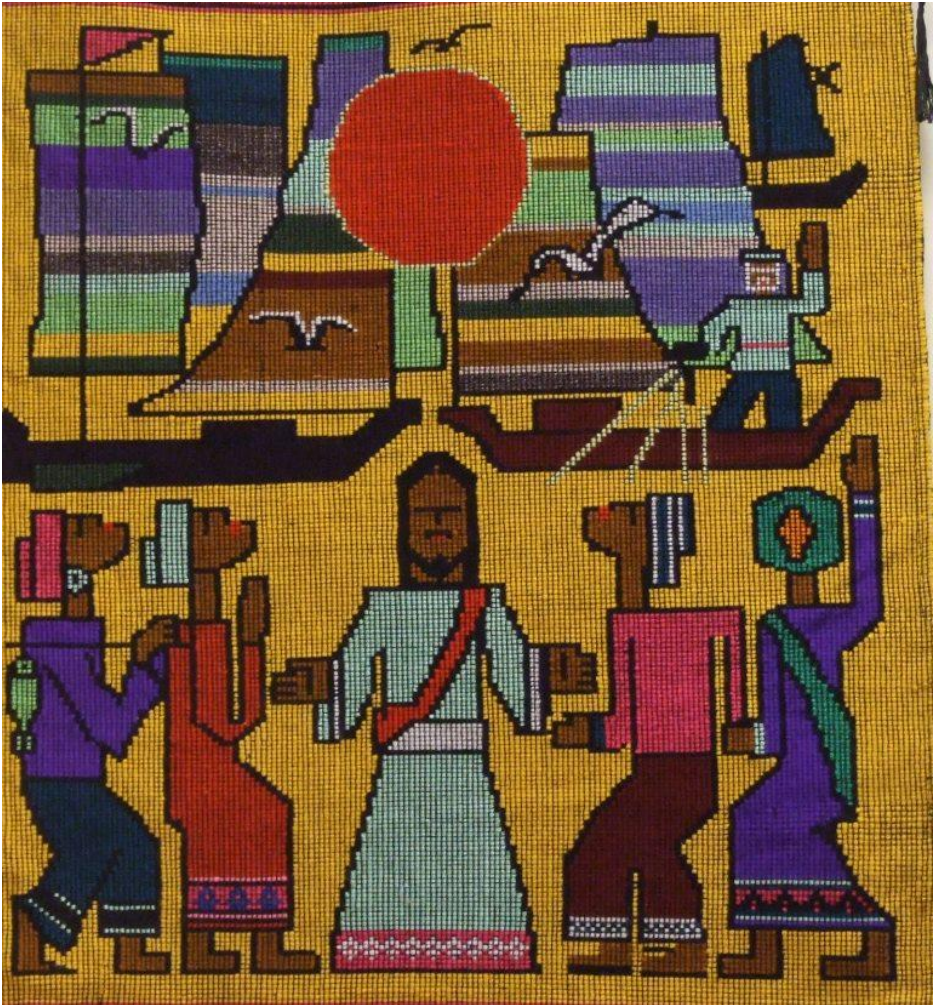

Volg mij

Zondag 24 januari 2021 - thuisviermoment

Afscheid en bevestiging

Berend Tiesinga neemt afscheid als penningmeester Diaconie

Elly van der Spek neemt afscheid als scriba

Marga Zwanenburg wordt bevestigd als scriba

Zwolle, 24 januari 2021

Lieve mensen,

Op deze zondag horen we van Jezus die discipelen roept. Marcus 1, 14-20. Een mooie lezing, die zinvol is om te lezen in een tijd, waarin we vanwege het virus terug moeten kruipen in onze huizen, met zo weinig mogelijk mensen, en met een avondklok om contact te verminderen. Het is onze maatschappelijke plicht om de lockdown vorm te geven. Maar het vraagt veel van u en van mij, en van alle mensen in Nederland om de plicht te vervullen. De senioren die geen bezoek kunt ontvangen, de jonge generatie die al bijna een jaar lang niet gewoon les of college heeft gehad, mensen die hun werk kwijt raken, hun bedrijf moeten sluiten, of in grote schulden terecht komen.

De Bijbellesing laat het tegenovergestelde van dat isolement. Het is juist een roep weg uit de schulp, weg uit de kleinheid, weg uit het gewone dagelijkse. Een roep op weg naar anderen, naar betrokkenheid, nabijheid, opstanding, ruimte, licht en vrede. Geroepen worden in de ruimte van God. En in deze tijd ondervinden we aan den lijve bijna, dat daar veel moed en hoop, creativiteit, vertrouwen, kracht en liefde voor nodig is.

Vanwege de lockdown is er geen viering in de kerk. Maar hierbij ontvangt u wat materiaal. Misschien helpt het u om op uw manier de zondag door te brengen, gedachten ter bezinning door te nemen. En misschien kunt u een lied zingen, dat in deze viering wordt aangereikt. 'Licht dat ons aanstoot in de morgen' en 'dat wij niet uit elkaars genade vallen en doelloos en onvindbaar zijn'. Want we hebben het wel nodig in deze tijd van afstand en beperkte contact, dat we elkaar blijven vasthouden. Elkaar willen zien. En elkaar aanstoten in de richting van Gods vrede.

Een opname van onderdelen uit dit thuisviermoment, waaronder het afscheid en de bevestiging, is te zien op www.elkz.nl.

Vrede en alle goeds,

Ds. Margo Jonker

Afbeelding voorpagina: Roeping van discipelen door He Qi uit China

- **Ontsteken van een kaars**

- **Stilte**

- **Openingstekst**

Die de morgen ontbood, en het licht hebt geroepen:
zegen ons ook met uw licht.

- **Lied 601 'Licht dat ons aanstoot in de morgen**

- **Psalmgebed, psalm 84**

2 Hoe lieflijk is uw woning,
HEER van de hemelse machten.

3 Van verlangen smacht mijn ziel
naar de voorhoven van de HEER.

Mijn hart en mijn lijf roepen
om de levende God.

4 Zelfs de mus vindt een huis
en de zwaluw een nest
waarin ze haar jongen neerlegt,
bij uw altaren, HEER van de hemelse machten,
mijn koning en mijn God.

5 Gelukkig wie wonen in uw huis,
gedurig mogen zij u loven. sela

6 Gelukkig wie bij u hun toevlucht zoeken,
met in hun hart de wegen naar u.

- **Lezing: Marcus 1,1-20**

Nadat Johannes gevangen was genomen, ging Jezus naar Galilea, waar hij Gods goede nieuws verkondigde. 15 Dit was wat hij zei: 'De tijd is aangebroken, het koninkrijk van God is nabij: kom tot inkeer en hecht geloof aan dit goede nieuws.'

16 Toen Jezus langs het Meer van Galilea liep, zag hij Simon en Andreas, de broer van Simon, die hun netten uitwierpen in het meer; het waren vissers. 17 Jezus zei tegen hen: 'Kom, volg mij! Ik zal van jullie vissers van mensen maken.' 18 Meteen lieten ze hun netten achter en volgden hem. 19 Iets verderop zag hij Jakobus, de zoon van Zebedeüs, en zijn broer Johannes, die in hun boot bezig waren met het herstellen van de netten, 20 en

direct riep hij hen. Ze lieten hun vader Zebedeüs met de dagloners achter in de boot en volgden hem.

Bij deze lezing kunt u zich vragen:

- *Wat raakt mij in dit verhaal?*
- *Wat vind ik moeilijk.*
- *Voel ik mij geroepen? Waartoe?*
- *Wie kan mij helpen daarbij?*

U kunt ook, na de evangelielezing, de meditatie aan het einde van dit thuisviertmoment lezen, op pagina 8.

- Lied 531 'Jezus die langs het water liep'

Afscheid en bevestiging

Op deze zondag vindt afscheid plaats van Berend Tiesinga als penningmeester van de diaconie, en Elly van der Spek als scriba van de kerk. Daarnaast wordt Marga Zwanenburg bevestigd in haar ambt t.b.v. het scribaat van de kerk.

Afscheid en bevestiging vindt eigenlijk plaats in het midden van de gemeente. Dat is in deze coronatijd onmogelijk. Dat neemt niet weg, dat twee mensen, Elly en Berend, zich hebben laten roepen t.b.v. een jarenlange taak in de gemeente – een taak die zij nu neerleggen. En dat iemand, Marga, zich laat roepen om de komende tijd een taak op zich te nemen.

We hebben dit moment al uitgesteld (oorspronkelijk gepland op 3 januari) vanwege het coronavirus. Dat hadden we nogmaals kunnen doen. Want is zo'n zegenmoment niet bij uitstek iets wat je in het midden van gemeente moet vieren?

Tegelijkertijd vinden we dat het werk in de kerk moet doorgaan, ondanks alle coronabeperkingen. Ook afscheid en bevestiging. Daarom vindt het afscheid en de bevestiging plaats in een viering in kleine kring. Kijk daarvoor op voor een opname op www.elkz.nl.

U kunt op uw manier betrokken zijn. U kunt hen gedenken. Hen groeten door hen een kaart te sturen. Of misschien dat u deze bede in gedachten kunt nemen ergens op de zondag of in de dagen daarna:

O God, Uw stem hebben wij nodig – om te uw Woord van liefde te horen, om van uw vrede te weten, en om geroepen te kunnen worden tot dienstbaarheid en navolging.

Zegen hen die een taak hebben gedragen en die neerleggen – Berend en Elly.

Zegen haar die een taak op zich neemt – Marga.

Zegen allen die een kleine of grote taak hebben in de kerk, in uw gemeente.

Zegen mij, o God, dat zoals ik ben, ik kan gaan door het leven. Met U en met wie ik ontmoet op mijn weg.

Zegen allen in de kerk, o God. Dat wij ieder op onze eigen wijze gehoor geven aan uw roep om te gaan met onze naasten en met u door deze wereld – in liefde, in vrede, in dienstbaarheid.

Amen

Er zijn mensen die van te voren een groet en een wens hebben toegestuurd, als teken er van dat zij gekend worden in hun werk in het midden van de gemeente. Mocht u uw betrokkenheid graag willen laten weten, dan zou het heel fijn zijn als u een kaart stuurt naar hen.

Gebed van de site: www.elkz.nl

Barmhartige en heilige God
leid ons van de dood tot het leven
van onwaarheid tot de waarheid.

Leid ons van wanhoop tot hoop
van angst tot vertrouwen.

Leid ons van haat tot liefde,
van oorlog tot vrede.

Laat vrede ons hart vervullen
en onze wereld, ja heel dit universum,
door Jezus Christus, onze Heiland en onze Heer.

- Zegenbede

Dat wij gezien zijn in Gods ogen
en dat in ons zijn licht niet dooft,

dat Zij ons steeds tot leven blijft bewegen,
ons aan elkaar geeft als thuis en toekomst,

dat wij elkaar hervinden bij zijn licht
wanneer de morgen komt en de avond valt,

dat Hij zijn naam op onze wegen schrijft,

daartoe zegene ons de Levende - Vader, Zoon en Geest

Overdenking bij Marcus 1,14-20

‘Kom, volg mij’, zegt Jezus. En zij lieten hun netten achter en volgden hem. Hij roept. Ze laten hun Vader Zebedeus met de dagloners achter in de boot. En volgen hem. Zij laten zich roepen. Zij geven gehoor aan de roep. Zij verstaan de stem. Zij gaan. Ongewende paden gaan ze. Onrust ondervinden ze. Vreemdeling worden ze.

Verbijsterend eenvoudig vertelt Marcus van de roeping. De eenvoud benadrukt het bijzondere van het antwoord: vier mannen volgen hem die roept.

Soms is het eenvoudig om gehoor te geven aan een roep: Kom je eten? *Ja, ik kom*. Wil jij boodschappen doen? *Ja, ik ga*. De roep van een kind, dat vraagt om aandacht, om even meedoen, om een kopje thee.

Die eenvoud staat onder druk als er veel moet gebeuren, als er werk te doen is, of als andere dingen of mensen roepen om aandacht. En de eenvoud staat zeker onder druk als het leven heel gecompliceerd wordt. Dat is in deze coronatijd zeker het geval.

Bijna altijd wil iemand, die door een naaste geroepen wordt, daar gehoor aan geven. Ik zie zo veel betrokkenheid in families, zoveel inzet voor mensen met een beperking, zoveel liefde voor burens en vrienden, gemeenteleden. En tegelijkertijd stagneert het daar soms ook – zoveel vraagt namelijk aandacht. Zovelen hebben aandacht nodig. Soms over zo lange tijd. Kunnen wij alles, nog, wel oppakken? Kunnen wij zoveel oppakken? Hebben we de lichamelijke kracht, en de geestelijke, om gehoor te geven aan het beroep dat

op ons gedaan wordt van mensen dichtbij en mensen ver weg in nood, in zorg in oorlog, op de vlucht?

Maar wat gebeurt er, als dé roep komt. Alles achterlaten. Je hele mensheid wordt gevraagd om een weg te gaan. Te volgen. Er is geen programma. Er is geen reisschema. Er is geen belofte. Er is geen zekerheid. Er is alleen een goed woord, het evangelie, dat verkondigd wordt. En er is de roep om te volgen. Die simpele roep. Een roep die ingrijpend is, juist vanwege de simpelheid waarmee gevraagd wordt en geantwoord. De roep die ingrijpend is, omdat het een keerpunt is, een verandering, een moment in de tijd, een alles of niets. Een eens en voor al.

Roeping, wat is mijn roeping? Wat is uw roeping? Ligt de roeping in uw werk, of in uw hobby? Heeft u een roeping in de zorg, of juist een roeping in tot actie, een roeping vanwege een ideaal? Voelt u zich geroepen om iets te doen in de kerk, of om iets te geven aan de dakloze bij het winkelcentrum? Heeft uw roeping ook te maken met hoe u zin geeft aan het leven? Hoe geloof een rol speelt?

Roeping door God – volg mij. Zoals bij de vissers aan de zee?

Roeping, gesproken in de kerk, heeft ook met de stem van God van doen.

Geroepen door God. In dienst van God staan. Vandaag wordt een ambtsdrager bevestigd – geroepen uit het midden van de gemeente.

Soms zou ik het gewoon willen kunnen: antwoord te geven op de vraag die je gesteld wordt 'Volg mij'. Maar de vragen stapelen zich daarna vaak bij mij op: Wie is toch God, die vraagt. En: wie ben ik zelf toch, wat stel ik zelf voor, ik, die antwoord moet geven?

Of is het antwoord op die vragen mij misschien te moeilijk – omdat roeping ook iets vraagt van me? Iets omkeert? Moet ik iets loslaten – de visnetten, mijn gewoonten, geld, familierelaties, werk? Moet ik een geloofsbeeld loslaten, zekerheden, om mij over te kunnen geven aan een andere weg, of een frisse manier van kijken, of een andere wijze van doen in mijn zoektocht naar zin, en doel en geloof?

Een passage uit het dagboek van Dag Hammerskjöld, de diplomaat in dienst van de wereldgemeenschap en de geloofsgetuige.

Ik weet niet wie – of wat – de vraag stelde. Ik weet niet wanneer zij gesteld werd. Ik herinner me niet dat ik antwoordde. Maar eens zei ik ja, tegen iemand – of iets. Vanaf dat moment heb ik de zekerheid dat het leven zinvol is en dat mijn leven, in onderwerping, een doel heeft.

Vanaf dat moment heb ik geweten wat het wil zeggen, ‘niet om te zien’, of ‘zich niet te bekommeren om de dag van morgen’. (...) Daarna had het woord ‘moed’ voor mij zijn zin verloren, omdat niets me meer ontnomen kon worden. Verder op de weg leerde ik stap voor stap, woord voor woord, dat achter iedere zin van de held van het evangelie een mens staat en de ervaring van een mens.

‘Dat het leven zinvol is, dat mijn leven – in onderwerping – een doel heeft, dát ontdekte ik’, schreef Hammarskjöld. ‘Ik ontdekte het omdat ik ja heb gezegd, wanneer dan ook.’ Hammarskjöld werd aangeraakt door iets dat groter was dan hijzelf, een stem, een woord, een waarde die hij niet bevatten kon, maar die hem vervulde en te boven ging. Die hij moest volgen.

Niet ieder mens is het gegeven om grote dingen gestalte te geven – geroepen tot dienstbaarheid zoals de groten der aarde. Dag Hammarskjöld is misschien zo’n grote. En iedereen heeft zo wel wat namen in het hoofd, van mensen die hun leven in dienst stellen van de ander, van hun ideaal, geloof.

Dag Hammarskjöld schrijft dat hij niet herinnerde dat hij antwoordde. Hij zei een keer ja. En vandaaruit leefde hij met doel.

Het mooie vind ik, dat hij daarin bijna aansluit bij dat gewone gaan dat Marcus ook beschrijft. Geen opsmuk, geen ingewikkeldheid – overgave en gewonnen geven. Soms misschien ook in kleine dingen, of in deelgebieden.

Voor ons huis loopt een man de rotzooi te prikken die daar slingert. Al jarenlang. Het is voor hem een bezigheid die zijn leven zinvol maakt. Niet dat dat alles is in zijn leven. Maar het is een deel er van. Hij voelt zich geroepen dat te doen.

Roeping – dat is iets wat je raakt en waar je gevolg aan geeft. Je gaat er voor. Met zo weinig woorden vertelt de evangelist Marcus het ook. Ze lieten achter, en ze gaan. Ze volgen. Hem achterna.

Het blijft altijd zoeken voor mensen waar je bronnen van levenskracht kunt vinden. Dat u zich laat roepen tot dit moment van lezen en bezinning, geeft

denk ik aan, dat u niet vast zit in uw eigen bestaan, en dat u zoekt naar perspectief. En misschien ook wel, dat u weet dat u iets kunt vinden in woord en lied, nabijheid en bij God. In het geloof dat je uitdaagt vanuit een ander perspectief te leven. Ik word gevraagd het oog van mij af te richten. Mijn oor te luisteren te leggen bij een ander. En bij de dingen van God. Het perspectief van God.

Dat is waardevol in deze tijd, waarin opkomen voor je zelf, staan in je recht, het promoten van je eigenheid hoog in het vaandel staan.

Geroepen worden, betekent ook iets anders willen, en kunnen, en durven horen dan het vertrouwde, het gemakkelijke, het geijkte, en het meest gewenste. En het betekent de angst voor het onbekende en moeilijke en ongrijpbare niet te laten overheersen. Maar dat je over durft te geven aan onzekerheid.

Volg mij, zegt Jezus. Volg mij.

Laat jij je roepen telkens weer, zoals God jou roept telkens weer?